

Za svojo pravico se močno
poteg'nt.

Je bin enket an gôder,
kolker jih je zveč se ver.
An so bi svatje ucêrku
gôderi pa zurej nabritof.
An an gôder gre, ko je
ležal ana mrtvailla glava
tam za cvingarjem, An
u svojih norcih jo bar-
cne in pove: Sej, ko bi
ti vrom parila mnen,
bi ti jist jemu dat' dost
pit no jist, vēm, de si
lačna! Glava pa prav:
Wo, bom pa parila! Gôder
se prestraš: Haj bo stega?
- An gre pajmeštra vašat.
An pove: Haj se mu je

zgovoril. Tajmeister pa prav:
dih tik ho paršla po noč
No anajst ura ovluje, ho
potarjala na hišne urate,
ti jejo pa jo vzam, pa
jo h reb' veri na klopi.
pa ji vej pit no jēt,
kar ho hotla, sej hū'ga
ti na ho neipsturila) strila.
No glava prile rih tek, ho
je anajst ura ovlila;
potarja na urate. Gōde,
gre in ji ovpre, jo vzame
jo nese na klopi; in ji va
pit no jēt; je mila no
jēvla rava kar ji jē van;
in ita vrambala tallo
lepō, se mu je prav vrate,
čajtlo; In potlej prile
ura vvanajsta, je rēlla
glava: Taj moram jēt sama

gõder prau: Le poiahej se
an cajt, kër men se zi
ste nile hratek cã itabo
hrangoti. glava prau:
Wei ni, dvanajta ura je
to, jaz môrm jël. In mu
prau: W cõj i m jaz prila
na trojo veiervjo; juter
veierv môrz na ti na
mojo priu! Gõder se pres,
traš: Haj ho se zvoj? in
gre fajmeitra praviat, kaho
hi ipet narêdu? oni
pravijo: Le peji, koker
je nêla môrz jël!
Potem prau: Nam se
põjvem? fajmeiter pravjo:
Na kraj britof peji no
na polhrizã poia!
K'ho anajta ura hoš
je uidu Haj se ho zgovil.

On gre na britof in stoji
tam pod krizām. No anaj,
sta ura odlije pa pride
glava jen mo prav: Al
se to? gover prav: Ja.
Zlej pa ker bo ion mem
pa t'ni treba drugga govorit
ko te bo praiou: Kam je
ion! rec: ga ni to!
No, potlej pa pride jeli
je prinesu kor murve,
opraša: Uje je? ta gover
prav: ga ni to, je ion.
In ta je kar naprej nese ta
kor murve. In potlej pride
drug, je prinesu kor proti,
je spet uprašov: Uje je?
gover odgovori: ga ni tukaj,
je ion. In potem pride
tretji, je prinesu ano žemlo
prav: Uje je? bover odgovo
ri?

ga ni tukaj, je rōu. Je naprej
nesu tisto žensko. In potem
pride glava, in ga prasa:
No kaj si vidu? hōver prau:
Jo in tō. Glava prau:
Vidit, ta vje prinesu mroo,
je hui mōj rōv na
muno met. In potem
mo prau glava: Ja vje
par prinesu prst, je hui
tū mōj rōv, in je odlo:
por hāver je mogel pri
meji, ve je le h mojim pri:
hovor se mu je dobro včelo:
glis tako hōver in vje reno
prinesu, je tū odloin kar
je mogu pri meji, ē ita
mi vei škodestila, hōji se
jima je včel. Bdeji pa zame:
nōj nōsta mō tō, pa jaz ne
mnam vei tega; za tō nōsta
za mano. Hēr jaz se nisim
nei ivarou, im vaj tako

gotvnu; in ta Vje prinesu
ženko, je bila pa men
namēnena, zò jè pa un
uzel; zdej pa mi trje
za mano te reūi nōrjo;
mōr mo pa mi trje trpēt
in martrat se to na tem
mēt. In ta glava je nau-
čila tega gōvca, de je molu
za me te itēr, ce lēt ane
grime molitue za te
mrtue. Ob lēt so se mu
pariel mi itērji gahvalt,
kēr so bli rēsīn.

In tō je ana pripovēst,
da se nova popravi maš
za vojo lastnino poteguit
sē vanavanān.